בְּתוֹךְ הַנַּחַל

סעודת שלישית
פרשת כי תבא – תשע"ט

דִּבּוּרִים נִרְאִים וְנִפְלָאִים, מְעוֹרְרִים וְיַחֲזִקוּם, אֲשֶׁר בְּתוֹךְ הַנַּחַל נוֹבְעִים מְקוֹר חָכְמָה נוֹבְעִים, לְהַחֲיוֹת נֶפֶשׁ כָּל חַי וּמִשָּׁם יִשְׁקוּן הָעֲדָרִים, לְהִתְחַזֵּק בַּעֲבוֹדַת הַבּוֹרֵא בְּכָל דֶּרֶךְ שֶׁיִּרְצוּ נַעֲשָׂאִים

אֲשֶׁר נֶאֶמְרוּ עַל יְדֵי מוֹרֵנוּ רַבִּי יִצְחָק שְׁמוּאֵל אַהֲרֹן לֶעְזֶער שְׁלִיט"א עַל פִּי דַּרְכּוֹ הַטְּהוֹרָה שֶׁל מָרָן מוֹהַרַ"א זי"ע

סיפורי מעשיות - בוקר שבת קודש
פרשת כי תבא – תשע"ט

בשבת קודש בבוקר פרשת כי תבא בקידושא רבא דיבר מהר"י נ"י דיבורים נפלאים בסיפורי מעשיות של רבינו ז"ל בסיפור מעשה י"ב דף ... עיין שם.

פתח מהר"י נ"י ואמר, רבינו ז"ל ממשיך לספר: **והבן הנ"ל, שנתגרש (אשר הוא בן המלך באמת) ועשה מה שעשה ובזבז מעותיו**, כי הבן המלך האמיתי לא החזיק מעמד ומרוב חלישות דעתו נפל לשכרות ולעוונות, וזה גרם לו לבזבז כל מעותיו, כמו שאמרו חכמינו הקדושים (מדרש רבה ויקרא - פרשה יב פסקה א) על פסוק (משלי כג, לא) "כִּי יִתֵּן בַּכּוֹס עֵינוֹ" הוא נותן עינו בכוס וחנוני נותן עיניו בכיס; שעל ידי שהאדם שותה ומשתכר תמיד מחפש לשתות עוד ועוד ומבזבז כל מעותיו ולא נשאר לו כלום, כי ממון דקדושה הוא גווניין נהורין (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן כה); אבל כשאדם נמשך אל השכרות, ובזמנינו אל הסמים וכיוצא בו רחמנא ליצלן, על ידי זה מאבד כל מעותיו ולא נשאר לו כלום.

פעם אחד יצא לבדו לטייל. והניח לשכב, כי הענין ללכת לטייל ולהתבודד עמו יתברך הוא מעלה עליונה מאד, ויש בה כח להביא את האדם לישוב הדעת ולמרגוע הנפש, כי בכח טיולו של אדם לבד, תנועת גופו מביא עליו ישוב הדעת ומנוחת הנפש, וקל לו אז לפרש שיחתו לפני השם יתברך בתמימות ופשיטות גמורה, וכמובא בדברי רבינו ז"ל (שיחות הרן קסג) כי הטיול מביא ישוב הדעת נפלא על האדם; ואפילו הטיול, בבית, ללכת אנה ואנה בתוך ביתו מביא על האדם ישוב הדעת נפלא, כמו שמביא רבינו ז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן צב) עַל יְדֵי מַה שֶּׁאָדָם נָע וָנָד בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ, יָכוֹל לְהַחֲיוֹת מֵתִים, עיין שם. היינו לעורר עצמו משינתו העמוקה ולחזור לחיות בדביקות הבורא יתברך שמו, ועל שם זה מזכירים בתפלת "נשמת", "אילו פינו מלא שירה כים וכו' **ורגלינו קלות כאילות**", ולכאורה יש להבין מה ענין "**ורגלינו קלות כאילות**" לעבודת התפלה? אבל לפי הנ"ל מובן מאד, כי כשיש לאדם רגליים

קלות כאילות, ושפתותיו מרחשות בתפלה והתבודדות אל השם יתברך מתוך תיולו, על ידי זה הוא יכול לבוא לידי דביקות גדולה בהשם יתברך.

ובא לו על דעתו מה שעבר עליו, וחשב מה זאת עשה אלקים לי: אם אני הבן מלך בודאי אינו ראוי לי זאת, ואם איני בן המלך גם כן אינו מגיע לי זאת, להיות בורח ומגרש. כי האדם בזה העולם הוא בסכנה גדולה לא ליפול לתוך קושיות וספיקות על הנהגת השם יתברך, כי עוברים על בני אדם הרבה צרות והרפתקאות במשך ימי חייו, ובלי אמונה חזקה וברורה בו יתברך קשה מאד להחזיק מעמד, כי תמיד נופל לו קשיות וספיקות מה זאת עשה אלקים לי, אם אני הבן מלך שזהו קדושת נשמות ישראל כמו שאמרו חכמינו הקדושים (שבת קכח.) כל ישראל בני מלכים הם, בודאי אינו ראוי זאת, ולמה עובר עלי כל כך הרבה, ואם איני בן המלך למה מגיע לי להיות בורח ומגורש? ואלו הם הפיתויים והספקות שהס"מ מכניס בדעת האדם לבטל אותו מקדושתו, ולגרש אותו ממעמדו, כי ראוי לאדם לדעת תמיד שבאיזה מצב ומעמד הוא מוצא את עצמו עליו להזדרז מאד ולהחזיק מעמד לא לרדת למצב יותר גרוע, ובין שהוא בן מלך אמיתי ומתנהג כמו בן מלך ובין שהוא בן שפחה ובא ממשפחה פשוטה ומנשמה שפילה עליו להחזיק מעמד ולעבוד את השם יתברך כפי בחינתו, ואז בכוחו לעלות אל המדריגות הכי גדולות וגבוהות, כמו שמקובל מהבעל שם טוב הקדוש זיע שאמר אל הרב הקדוש רבי יצחק מדראביטש זי"ע שנשמתו היתה מהנשמות הכי נמוכות וירודות בדור, והפך אותה לנשמה קדושה כשרפי מעלה. כי האדם צריך להחזיק מעמד בכל אשר עובר עליו, ואף פעם לא לברוח מהשם יתברך מחמת איזה צער ודבר קשה שעובר עליו, כי לעזוב את יהדותו לא יועיל לו כלל, רק יוסיף לו צער ומכאוב על צרותיו, והאדם צריך להזהר שלא יהיה כמשל הילד ששם לו אמו אוכל בתוך הספר שלו, ויצא מביתו לתלמוד תורה עם ספרו תחת אצילי ידיו, והמאכל היה נראה בקצהו מחוץ להספר, בא לו כלב מאחוריו והוציא לו את המאכל מתוך ספרו, והתחיל לאכול ממנו, ובראות הילד את הכלב אוכל מאכלו, הלך הילד וזרק לו גם את הספר ואמר להכלב לקחת את המאכל שלי "תיקח גם את הספר שלי". אבל באמת זה חשבון מאד לא נכון, כי מה הספר אשם בגניבת הכלב? אבל כך דרכו של אדם בשעה שעובר עליו דבר קשה בחיים חס ושלום הוא זורק את זה על חשבון יהדותו, וזה גורם לו לזלזל בעבודתו את השם יתברך. אבל אסור להיות כן, אלא עליו לדעת שבוחנים ומנסים אותו מלמעלה לראות איך יחזיק מעמד בכל אשר עובר עליו, ואז לבסוף בוודאי יזכה לחזור אל מעמדו ועוד להתעלות הרבה בדביקות השם יתברך.

ונתישב בדעתו: אדרבא, אם כן, שהשם יתברך יכול לעשות כזאת, להחליף את בן המלך ושיעבר עליו כנ"ל, אם כן היתכן מה שעשיתי? וכי כך היה ראוי לי להתנהג כמו שעשיתי? והתחיל להצטער ולהתחרט מאד על המעשים רעים שעשה, כי הרשעים מלאים חרטות, ונשמתו של אדם אינו מניח אותו ללכת בשרירות לבו, ובכל פעם מביאים לו הרהורי תשובה וחרטה על העבר, וזה בעצמו שהרשעים מתגברים בחטאם, הוא מרוב חרטות שמגיעות בלבם, והם רוצים לבטל ולכבוש אותם,

על כן מתגברים יותר ברשעם, כמובא בדברי רבינו ז"ל (שיחות הר"ן - אות יא) שהרשעים הם מלאים חרטות והם אינם יודעים כלל מהו חרטה. כי זהו בעצמו שהם מתגברים בענין רשעתם, זהו בעצמו חרטה. כי מחמת שבא בדעתם חרטות, על כן הם מתגברים ביותר ברשעתם כמו שני אנשים הנלחמים זה כנגד זה. שכשאחד רואה שחברו מתגבר נגדו, אזי הוא מתגבר ביותר כנגדו. כמו כן ממש כשהרע רואה שמתחיל איזה טוב להתעורר אצלם אזי הוא מתגבר ביותר, עיין שם. על כן הבן מלך בשעת טיולו בא עליו מחשבות של הרהורי תשובה ומחשבות של חרטה ולא היה יכול לתת עצה לנפשו

ואחר כך חזר למקומו וחזר אל השכרות, וכדרך דברי רבינו ז"ל הנ"ל, שהס"מ רואה שהוא רוצה להתגבר עליו על ידי זה מתגבר כנגדו בכח יותר גדול.

אך מחמת שכבר התחיל להתחרט, היה מבלבל אותו המחשבות של חרטה ותשובה בכל פעם: כי זה נפש קדושה של איש ישראלי שאין לו הנאה אמיתית מכל תאוות לבו, ויודע שמרה יהיה לו באחרונה כי נשמתו של אדם נמשכת מרום גבהי מרומים, ואינו נותנת לו להתהנות ולשמוח בתאוותיו והבליו, ואם היה האדם מטה אוזן ומקשיב לדברי נשמתו המתחננת אליו להנצל מתאוות עולם הזה והבליו, היה זוכה לחזור בתשובה שלימה ולהתקדש בקדושה עליונה.

ועל שם זה אנחנו נוסעים אל רבינו ז"ל על ראש השנה, כדי לזכות למחשבות קדושות והרהורי תשובה אמתיים (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ריא); שרביז"ל יעורר אותנו להגביר הרהורי תשובה בלבנו, ולקשר עצמינו אליהם עד שנחזור בתשובה שלימה לפניו יתברך, שכל זה מרומז בהפטרת פרשת השבוע.

(ישעיה ס א) **קוּמִי אוֹרִי כִּי בָא אוֹרֵךְ וּכְבוֹד יְהוָה עָלַיִךְ זָרָח**: שבשעה שמאיר עלינו אורו יתברך נזכה לקום ולהכניס בתוכינו אור האין סוף ברוך הוא, **שְׂאִי סָבִיב עֵינַיִךְ וּרְאִי כֻּלָּם נִקְבְּצוּ בָאוּ לָךְ** שזה הענין שמתקבצים בקיבוץ הקדוש אצל רביז"ל בראש השנה **בָּנַיִךְ מֵרָחוֹק יָבֹאוּ וּבְנֹתַיִךְ עַל צַד "תֵּאָמַנָה"**, "תֵּאָמַנָה" דייקא רמז על נסיעתינו לציון רבינו ז"ל על ראש השנה (ח) **מִי אֵלֶּה כָּעָב תְּעוּפֶינָה וְכַיּוֹנִים אֶל אֲרֻבֹּתֵיהֶם**: רמז לנסיעת כל נשמות ישראל מכל קצוי תבל דרך עבי השמים (ט) **כִּי לִי אִיִּים יְקַוּוּ וָאֳנִיּוֹת תַּרְשִׁישׁ בָּרִאשֹׁנָה** שבאים מכל קצוי תבל ממש **לְשֵׁם יְהוָה אֱלֹהַיִךְ וְלִקְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל כִּי פֵאָרֵךְ**: **כִּי יְהוָה יִהְיֶה לָךְ לְאוֹר עוֹלָם וְשָׁלְמוּ יְמֵי אֶבְלֵךְ**: (כא) **וְעַמֵּךְ כֻּלָּם צַדִּיקִים לְעוֹלָם יִירְשׁוּ אָרֶץ**: היינו קדושת קברי הצדיקים שהם קדושים בקדושת ארץ ישראל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קט); **נֵצֶר מַטָּעַי מַעֲשֵׂה יָדַי לְהִתְפָּאֵר** שזוכים לבא אל ציון רבינו ז"ל שאצלו מקבלים מדת אהבה ויראה עד שהשם יתברך מתפאר עם כל אחד ואחד מישראל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן יז); **הַקָּטֹן יִהְיֶה לָאֶלֶף וְהַצָּעִיר לְגוֹי עָצוּם אֲנִי יְהוָה בְּעִתָּהּ אֲחִישֶׁנָּה** שזה התגלות הבן מלך האמתי שמקודם היה קטן וצעיר ועכשיו יהיה לגוי עצום "אני הוי"ה בעתה אחישנה" שהקדוש ברוך הוא ימהר ויביא לנו את משיח צדיקנו ונזכה לשנת גאולה וישועה ולגאל גאולת עולם אמן כן יהי רצון.

סעודה שלישית – סעודת רעוא דרעוין
פרשת כי תבא – תשע"ט

בסעודת שלישית סעודת רעוא דרעוין, דיבר מהר"י נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד.

פתח ואמר מהר"י נ"י, כתיב בפרשת השבוע (דברים כו יז) את ה' האמרת היום להיות לך לאלקים ללכת בדרכיו ולשמור חוקיו ומשפטיו ולשמוע בקולו, וה' האמירך היום להיות לו לעם סגולה כאשר דיבר לך. ופירוש רש"י האמרת והאמירך - אין להם עד מוכיח במקרא ולי נראה שהוא לשון הפרשה והבדלה הבדלתי לך מאלהי הנכר להיות לך לאלהים והוא הפרישך אליו מעמי הארץ להיות לו לעם סגולה ומצאתי להם עד והוא לשון תפארת כמו יתאמרו כל פועלי און:

ויש להבין עומק מקרא זו מה הוא מלמדינו לעובדא ולמעשה?

ויש לומר על פי דברי רבינו ז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן נב) על המשנה (אבות) הניעור בלילה והמהלך בדרך יחידי הרי זה מתחייב בנפשו; שעל ידי שהאדם מרגיל את עצמו לדבר אל הקב"ה ומרבה לדבר עמו בהתבודדות על ידי נעשה נכלל בחוייב המציאות שהוא הבורא יתברך שמו, כי בוודאי אין דבר בעולם שהוא מחויב המציאות כי הכל תלוי בו יתברך אם לברוא אותו אם לא רק הקדוש ברוך הוא בעצמו הוא מחוייב המציאות, ומי שזוכה להתבודד עמו יתברך עד שנכלל בו יתברך לגמרי, הרי הוא גם כן נכלל במחויב המציאות, וכל העולם עומד בכוחו ובזכותו, שהרי מחמת שביטל כל ישותו ונכלל לגמרי בו יתברך הרי התאחד לגמרי עמו יתברך וגם הוא בגדר מחויב המציאות, שכל העולם עומד בכוחו ובזכותו, נמצא שבכח אמירתו ודיבורו של אדם הוא יכול לזכות לדביקות כזאת בו יתברך, עד שהוא נכלל במחוייב המציאות בבורא יתברך שמו לגמרי.

וזה מרומז בדברי הפסוק הזה אֶת יְהוָה הֶאֱמַרְתָּ הַיּוֹם לִהְיוֹת לְךָ לֵאלֹהִים שעל ידי האמירה והדיבור שלך זכית לעלות ולהתדבק בו יתברך, עד שאין לפני עיניך רק מציאותו יתברך לבד, שזהו לִהְיוֹת לְךָ לֵאלֹהִים וְלָלֶכֶת בִּדְרָכָיו וגו'. וַה' הֶאֱמִירְךָ הַיּוֹם לִהְיוֹת לוֹ לְעַם סְגֻלָּה שכמו שאתה זכית להכלל בו

יתברך על ידי האמירה והדיבור שלך, גם הקדוש ברוך הוא עשה אותך לעם סגולה, שכל העולם כולו עומד בזכותך ובכוחך, ומסיים הפסוק "כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר לָךְ" כמו שאתה זוכה לדבר כל כך הרבה אל הקדוש ברוך הוא ולהגיע לביטול כזאת עד שזכית להכלל בחיוב המציאות לגמרי (כמובא בדברי רבינו ז"ל ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן לד) על הפסוק (דברים א, יא) "ויברך אתכם כאשר דיבר לכם".

וזהו דברי חכמינו הקדושים (ברכות ו.) "את ה' האמרת היום וגו' וה' האמירך היום וגו' אמר להם הקדוש ברוך הוא לישראל אתם עשיתוני חטיבה אחת בעולם ואני אעשה אתכם חטיבה אחת בעולם; וכמובא בתרגום אונקלס "ית ה' חטבת יומא דין' וכו', ויש להבין מהו ענין זה של "חטיבה אחת" ובמה עושים הקדוש ברוך הוא כביכול חטיבה אחת בעולם? אבל לפי דברי רבינו ז"ל הנ"ל מובן מאד, שכפי ריבוי האמירה והדיבור אליו יתברך, האדם ממליך הקדוש ברוך הוא על כל פרטי הבריאה, עד שנתגלה לפניו שכל העולם כולו הוא חטיבה אחת של אלקות ואין שום מציאות בלעדו יתברך כלל, ואז מרוב דביקותו בו יתברך, הוא גם כן נעשה חטיבה אחת בעולם, כי הרי נכלל במחויב המציאות, וכל העולם כולו עומדים בכוחו ובזכותו, נמצא שהקדוש ברוך הוא עשה אותו גם כן חטיבה אחת בעולם, ואם כן מובן מאד ששני חטיבות אלו הם באמת חטיבה אחת, שאנחנו עשינו את הקדוש ברוך הוא חטיבה אחת בעולם, והוא עשה אותנו חטיבה אחת בעולם, ושני החטיבות מתאחדים ביחד, ואין שום מציאות בלעדו יתברך כלל.

ולכן דורשים את זה חכמינו הקדושים על הפסוק "האמרת" - "האמירך" שהם לשון אמירה ודיבור, שמרוב אמירתו ודיבורו של האדם אל הקדוש ברוך הוא הוא ממליך אותו יתברך על כל פרטי הבריאה עד שכל הבריאה נעשית חטיבה אחת של אלקות, ואז האדם בעצמו גם כן נעשה חטיבה אחת של אלקות, והכל מתאחד באחדות אחת.

ובדרך צחות יש לרמוז את זה בדברי רש"י "אין להם עד מוכיח במקרא"! שאין עוד פסוק במקרא שכל כך מעורר ומוכיח את האדם לדביקות בו יתברך כמו הפסוק הזה "האמרת - האמירך" וממשיך רש"י "ולי נראה שהוא לשון הפרשה והבדלה" היינו שלשונו של האדם יכול להביא אותו להפרשה והבדלה מכל גשמיות והבלי עולם הזה עד שיזכה להיות עם סגולה להקדוש ברוך הוא, וכל העולם עומד בכוחו ובזכותו, ואחר כך מסיים רש"י "ומצאתי להם עד והוא לשון תפארת" וכו' היינו מרוב קדושת לשונו ואמירתו של האדם הוא זוכה לתפארת עליון, והקדוש ברוך הוא מתפאר עמו בכל העולמות, וכמו שכתוב (הפטרת השבוע ישעיה ס' כא) ועמך כולם צדיקים לעולם ירשו ארץ נצר מטעי מעשה ידי להתפאר, וכן כתיב (שם מט ג) "ישראל אשר בך אתפאר".

ויש לרמז עוד בדברי חכמינו הקדושים אלו, אתם עשיתוני חטיבה אחת בעולם וכו', "חטיבה" אותיות "בטיחה" מלשון 'בטחון', וכן לשון אונקלס שאומר ית ה' חטבת יומא דין, חטב"ת אותיות בטח"ת. כי הרי מבואר בדברי רבינו ז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן עו) שכפי בטחונו של אדם בהקדוש ברוך הוא בכל

עינו ולבו, כן ממשיך השגחת הקדוש ברוך הוא עליו, וכמו שכתוב (תהלים קמה) עיני כל אליך ישברו, כפי שכל עיניו והסתכלותו של האדם בבטחון חזק אל השם יתברך כן זוכה ואתה נותן להם את אכלם בעתו, שהאדם מקבל כל מה שהוא צריך בעתו ובזמנו, כי כשאין בטחונו של אדם כל כך חזק בהקדוש ברוך הוא, היינו שיש לו בטחון אבל אין זה כל הסתכלותו, אזי יכול להגיע לו השפע בעוד שנים ושלש שנים, אבל כשאדם מרכז כל הסתכלותו אל השם יתברך, בבחינת עיני "כל" אליך ישברו, שכל שברו ובטחונו אל השם יתברך לבד, אזי מקבל השפעתו בעתו ובזמנו, ונתקיים בו, ואתה נותן להם את אכלם "בעתו".

וזהו אתם עשיתוני "חטיבה" אחת בעולם, שאתם מסתכלים עלי "בבטחון" חזק ואמיץ מאד, בלי להסתכל על שום דבר אחר, אז גם אני אעשה אתכם חטיבה אחת בעולם, שהקדוש ברוך הוא שם כל השגחתו ובטחונו כביכול אל האדם למלאות כל רצונו, והוא על דרך אור ישר ואור חוזר (כמבואר בפנים בתורה ע"ו זו, של רבינו) שכפי הסתכלותו של האדם אל הקב"ה כן הקב"ה חוזר ומסתכל עליו, ובזה יש לו כלי שלם לקבל את כל השפע, שזה מרומז בפסוק "בטחו בה' עדי עד" שיהיה לך ע"ד בגימטריא בטחון, שיהיה לך בטחון חזק כזו בהשם יתברך עד שהשם יתברך גם כן יסתכל עליך בהשגחה עליונה ותקבל כל מה שאתה צריך בעתו ובזמנו, (ובדרך צחות אפשר לרמז את זה בדברי רש"י ומצאתי להם ע"ד הוא לשון תפארת, כי ע"ד הוא בגימטריא בטחו"ן עם הכולל).

ויש להבין בלשון "את ה' האמרת" שהוא לשון שאתה גורם שישלח לך הקדוש ברוך הוא אמרות ודברות קדושות עד שתזכה להדבק בו יתברך, כי זה כלל גדול שאי אפשר להגיע לשום השגה בעבודת השם יתברך כי אם בעזרתו יתברך לבד, ועצם הדיבור והאמירה של האדם אל הקדוש ברוך הוא הוא גם כן חסד עליון מאד, כמו שכתוב (תהלים נא) "ה' שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך", וכמבואר בספר הקדוש "זרע קודש" מהרה"ק רבי נפתלי צבי מראפשיץ זי"ע על הפסוק שבתוכחה בפרשת השבוע "ידבק ה' בך את הדבר עד כלותו אותך" וגו' שתזכה שהקדוש ברוך הוא ידבק בך כל כך את הדיבור עד שתזכה לכלות הנפש מרוב התכללותך בו יתברך, וזהו את ה' האמרת היום להיות לך לאלקים, שאתה גורם שיאמר הוא יתברך שמו שיהיה לך לאלקים, ועל ידי אתערותא דלתתא שלך, תפעול אתערותא דלעילא שישלח לך הקדוש ברוך הוא דיבורים קדושים כאלו עד שתזכה להכלל בו יתברך לגמרי.

וכל זה שייך ביותר אל קדושת שבת קודש, שהאדם יש לו ישוב הדעת ומנוחת הנפש לדבר הרבה אל השם יתברך ולפרש כל שיחתו לפניו יתברך, כי אין לו אז את כל הטרדות של ששת ימי המעשה המפריעים לו מלהגיע אל קדושות אלו, כי בא שבת בא מנוחה, ויש לאדם ישוב הדעת אחרת, לזכות לדבר הרבה אליו יתברך, כמו שכתוב ודבר דבר, ואמרו על זה חכמינו הקדושים (שבת קיג:) שלא יהא דבורך של שבת כדיבורך בששת ימי החול, כי בשבת קודש מגיע לאדם מוחין אחרים לגמרי, ומסוגל

אז מאד לדבר הרבה דיבורי כיסופים והשתוקקות אל השם יתברך עד שיזכה להכלל בו יתברך לגמרי, וזה גם מרומז בדברי רש"י הקדוש, מצאתי להם עד, והוא לשון תפארת, שזהו התפארת הנאמר בשבת קודש "תפארת עטה ליום המנוחה" שבשבת קודש מסוגל מאד להתדבק בתפארת עוזו יתברך כליל תפארת בראשו נתת לו וכו' "תפארת גדולה ועטרת ישועה", שמרוב דיבורי תפלה והתבודדות לה' יתברך אדם זוכה להתגלות תפארת עוזו יתברך.

קדושת שבת מאד מקושרת אל פסוק זה ה' האמרת וגו' וה' האמירך, וכמובא בספר הקדוש "עולת שבת" מהרה"ק רבי חיים אלעזר ממונקאטש זי"ע, (ספר שמוצא רמזים לשבת בכל הפרשיות שבתורה), כי איתא במסכת גיטין (נז:) בסיפור של חנה ושבעה בניה, שבשעה שהקיסר קרא לבן השביעי וביקש אותו להשתחוות לצלם, ענה ואמר לו הילד שני פסוקים אלו, את ה' האמרת היום וגו' וה' האמירך היום, ואיתא שם במהרש"א ששבעה בני חנה היו מכוונים כנגד ששת ימי המעשה ושבת קודש, והבן השביעי היה כנגד שבת שאז מתגלה ביותר השגה זאת של את ה' האמרת היום וגו' והשם האמירך היום, שכל זה מובן מאד על פי הנ"ל שבשבת קדש מסוגל ביותר לייחד ולקדש האמירה והדיבור מאד אל השם יתברך, ולכסוף ולהשתוקק מאד אחרי השם יתברך עד שיזכה להכלל בו יתברך לגמרי.

ובזה יש לומר רמז בדברי הילקוט בריש פרשת השבוע על הפסוק (ילקוט דברים - פרק יח - רמז תתקיח) כי אתה בא אל הארץ, עשה מצוה האמורה בענין שבשכרה תכנס לארץ אשר ה' אלהיך נותן לך בזכותך. לא תלמד לעשות כתועבות; ודברי הילקוט מופלאים כי הרי התורה מדבר ממצות ביכורים שאי אפשר לקיים עד שנכנסים לארץ ישראל, ומגדלים שם פירות, ומביאים אותם לבית המקדש, ואיך שייך לומר "עשה מצוה האמורה באותו ענין שבזכותה תכנס לארץ ישראל", הרי מצוה זאת תלויה בארץ ישראל בעצמה?

אבל לפי דברינו הנ"ל יש לומר בטוב טעם ודעת "עשה מצוה האמורה בענין" זה סובב והולך על שני פסוקים האלו ה' האמרת היום וה' האמירך היום, שבזכות האמירה והכיסופים וההשתוקקות אל השם יתברך לעשות אותו יתברך חטיבה אחת בעולם, ובזכות קדושת שבת הנוהגת בכל מקום ובכל זמן, בזכות זה תזכו להכנס לארץ ישראל שהוא מקום התפלה ומקום האמונה ומקום הניסים, (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ז'); ותזכה להכלל בו יתברך לגמרי.

וכל זה שייך אל חודש אלול ובסוף השנה ביותר, כי בימים אלו אנחנו מכינים את עצמינו לקראת השנה החדשה, ורוצים שיתקיים בנו דברי חכמינו הקדושים (מגילה לא:) תכלה שנה וקללותיה תחל שנה וברכותיה, שיהפוך השם יתברך לנו את כל הקללות לברכות, ונזכה לשנה טובה ומבורכת, והדרך להגיע לזה הוא על ידי ריבוי האמירות ודיבורים טובים אל השם יתברך, לבקש מאד על ההתקרבות אליו יתברך, שיפתח ה' את פינו ואת לבנו בדביקותו יתברך, ונקיים "את ה' האמרת היום, להיות ל'ך ל'א'לקים ו'ללכת בדרכיו" וגו' ראשי תיבות אלו"ל, שאז הזמן מסוגל לזה ביותר, כדי שנגיע לימי

ראש השנה הקדושים, ונקבל על עצמינו עול מלכותו יתברך באמת שעל שם זה אנחנו נוסעים אל רבינו ז״ל לעיר אומן על ראש השנה, להתפלל עמו על הקמת המלכות דקדושה ושיתקן העולם במלכות שדי וכל בני בשר יקראו בשמך וכו׳, ויעזור הקדוש ברוך הוא שנזכה להגיע אל ציון רביז״ל בשלום, ולפעול שם כל משאלות לבנו לטובה ולקבל שנה טובה ומבורכת שנת גאולה וישועה אמן כן יהי רצון.